

Gang, han vandt Bifald paa en Talerstol, mod Hadet, der laa paa Lur for at styrte sig over ham ved den mindste Snublen, mod Spøgelsefrygten i hans eget Sind, Angsten for de uhaandgribelige Magter, der vilde kunne fælde ham, før Sejren var vunden og det nye Rige grundfæstet.

I sine trætte Øjeblikke, naar han digtede sit Liv om, kunde han undertiden ønske, at han endnu sad ukendt paa et Tagkammer og løftede sig op over Livets uafhjælpelige Jammer ved at skrive Elskovsvers og lystige Satirer. — Men der gik ingen Vej tilbage for ham længer!

— — —

Paa saa uhyggelig en Maade opløstes det gamle Smedehjem i Enslev, som Forældrene havde holdt sammen paa med livslang Selvopofrelse. For sidste Gang havde de ufordragelige Søsken været samlede i de smaa Stuer, hvor de engang voksede op ved hinandens Side under Straalerne fra Moderens milde Øjne som Planter i en Solbænk. Kort efter blev det meste af Bohavet solgt ved Auktion, baade den store Stolpeseng, hvori de alle var født, Familjevuggen, hvis Gænger havde lydt gennem Huset i de mange Aar som Hjemmets Hjerteslag, og Slagbænken, hvor de efterhaanden allesammen havde sovet to og to med Armen om hinandens Hals som forenede for Evigheden.

VII

Søren Smed og Ane-Mette har nu i mange Aar ligget Side om Side i Enslev Kirkegaardsjord, og hvad de efterlod heroppe af godt og ondt, voksede allerede videre hos en ny, en tredje Slægt, der kun kender deres Liv som et udsmykket Familjesagn.

Af deres Sønner lever nu kun Tyge. Baade Byraadsmanden i Kolding og Jørgen Skolelærer er vandret ind til den store Hvile. Men ogsaa Tyge er mærket. Det blege Ansigt er bleven blyfarvet; det tætte Haar og Skæg lyser om det runde Hoved som det fineste hvide Vat. Kun Brynene er endnu mørke.

I Aviserne mindes de to Gamle regelmæssigt, hver Gang Tyge Enslevs Levnedsløb paany fortælles. Ogsaa deres Billeder ses